

bereknél és amit Goethe Faust-ja fejez ki a legklaszikusabban: ... wo Begriffe fehlen, da stellt ein Wort zur rechten Zeit sich ein.

Szádeczky-Kardoss Samu.

A finn középiskola.

Érdekes vonása az európai oktatásügy fejlődésének, hogy előbb alakult ki és szerveződött meg a közép- és felsőfokú oktatás, mint természetes alapjuk, az alsófokú népoktatás. A kolostori és káptalani iskolák, különböző országokban különböző néven, de mindenütt az egységes európai keresztény szellemiség jegyében, egyházi szervezettel és kizárólagos egyházi irányítással már javában virágoztak, kiváló tanítványaik már évszázadok óta járták a tudományok nagyhírű őrhelyeit, a bolognai, páduai, ravennai, párisi egyetemet — mikor e gazdag, de szűk körű művelődés *igazi* alapvetésére, a széles néprétegek tanítására és nevelésére még senki sem gondolt. E szellemtörténeti jelenség azonban igen közeli magyarázatát leli abban, hogy az oktatással egyedül törődő és foglalkozó egyház célkitűzései természetesen sajátosak voltak: elsősorban azokat óhajtja jövőendő életpályájukra előkészíteni, akik majd az egyház szolgálatába fognak állani. Ez a szempont határozta meg a tanítandó anyagot is, melynek középpontjában az olvasás-írás mellett főleg a latin nyelv elsajátítása állott. A tanterv csak később bővült a septem artes liberales tanításává s oszlott — mint első szervezett iskolarendszer — a trivium és quadrivium kettős tagozatára.

Mivel a középfokú oktatásnak ilyen távoli előzményei vannak, nem fejlődött — és régi hagyományai miatt nem is fejlődhetett — olyan egységesen, olyan törvények-jelölte irányvonalak szerint, mint a reformáció korában keletkezett, fölülről, uralkodóktól és fejedelmektől megszervezett alsófokú oktatás. Ez utóbbinak története és szervezete éppen azért mindenütt jóval világosabb és áttekinthetőbb, mint a középfokú oktatásé, melyet évszázados hagyományain kívül még az a föltétel is terhel, hogy lehetőleg minél sokoldalúbban tudjon alkalmazkodni a 10—18 éves serdülők különböző fokú képességeihez, különböző irányú hajlamaihoz, s nem utolsó sorban különböző anyagi lehetőségeihez.

E megállapítások természetesen érvényesek a finn iskola-szervezetre is, azzal a kiegészítéssel, hogy önálló fejlődésről tulajdonképpen csak egy évszázada beszélhetünk. Az 1249—1809. közti időben svéd főnnhatóság alatt, együtt élte át Finnország a hatalmas skandináv állammal azt a gyorsütemű fejlődési folyamatot, melynek politikai, gazdasági, művelődési szempontból egyaránt a reformáció adott különös lendületet. Az 1809-től 1917-ig tartó orosz uralom idején — az erősebb támadásra erősebb visszahatásként — a finnek mind öntudatosabban kezdik alakítani saját nemzeti életüket, mind jobban hangsúlyozzák nemzeti egyéniségüket, s éppen a legerősebb politikai elnyomatás idején vívják ki teljes szellemi önállóságukat és függetlenségüket. A nemzet-

mentés nagyszerű munkájában jelentős részük volt a középiskoláknak, főleg az akkor keletkezett számos (147) magánintézetnek.

Az első egységes svéd-finn iskolatörvény 1571-ben jelent meg. Egykorú német mintára készült s természetesen a latin nyelv tanítását hangsúlyozta. Az 1611-i törvény az iskolák két fajtát különbözteti meg: a 4 osztályú *scholae provinciales* (vidéki iskolák) és 6 osztályú *scholae cathedrales* (városi iskolák) típust. A tanítás célja továbbra is a latin nyelv és ékesszólás maradt. 1630-ban alapította Gusztáv Adolf az első finnországi gimnáziumot Turkuban, Rothovius püspök tervei szerint. A gimnáziumnak 6 tanára volt; kiket majd professzoroknak, majd lektoroknak hívtak; nem saját osztályukat tanították, mint a többi iskola tanárai, hanem saját tantárgyukat. Ez intézetet 10 évvel később Finnország igaz barátjának, Brahe Péter főkörmányzónak indítványára és szorgalmazására Krisztina királynő egyetemmé szervezte át. 1640. júl. 15-én nyílt meg az *Academia Regia Aboensis* négy tudománnyal, működésében az uppsalai egyetem mintáját követve. Mivel így az ország ismét gimnázium nélkül maradt volna, 1641-ben Viipuriban nyitottak egy kétosztályos egyetemi tanulmányokra előkészítő iskolát. Itt a latin és görög mellett hittant, államtudományt, földrajzot, görög-latin történelmet és természettudományokat tanítottak, tehát a reáliak jelentős szerepet kaptak a tantervben. Az 1649-i törvény újjászervezi az oktatásügyet. Megkülönböztet *pedagogiae*-t, azaz kisgyermek iskoláját s elrendeli, hogy ilyennek minden városban kell lennie, továbbá magasabb fokozatot képviselő *triviális iskolákat*, ilyen 5 volt az országban, s végül *gimnáziumot*, mely akkor már Viipuriban székelt. Elvi szempontból legfontosabb a törvény azon intézkedése, mely az alsó osztályok oktatási és tankönyv-nyelvévé az anyanyelvet teszi. Sajnos azonban a finn nyelv és közművelődés ennek nem sok hasznát látta, mert anyanyelvül az egész Svéd Birodalomra nézve természetesen a svéd nyelv állapítottatott meg. A nyelvi kérdés egyébként ismételtlen vita és viszály tárgya volt Finnországban, egész a legutóbbi időkig. Első pillanatban talán különösnek tűnik, hogy a hosszú évtizedes küzdelem egyáltalán nem a hatalmi szóval, politikai nyomással és időnkint erőszakkal terjesztett orosz nyelv ellen irányult, hanem az egykor kereszténységet hozó és műveltséget terjesztő svéd nyelv ellen. Azonban nép-, helyesebben nemzet-lélektani szempontból ez az igazságtalannak tetsző magatartás teljesen érthető. A finneknek, évszázados véres háborúkon kívül, soha semmi közük nem volt az orosszággal. A két nép lelkesége, kultúrája, világszemlélete annyira különbözött egymástól, hogy az 1809-ben kezdődő orosz uralom, még legpánszlávabb korszakaiban is, csak politikai és katonai hatalmat gyakorolhatott a finnek fölött, szellemiségükhöz egyáltalán nem tudott hozzáférni, így azt nem is érinthette, sem művelődésük további alakulására, fejlődésére semmiféle hatással nem lehetett. Az iskolákban megtartották a kötelező orosz nyelvi órákat — a tanítási nyelv oroszra tételeiről az államhatalom az 1812-i meghiusult kísérlet óta mintha lemondott volna — azon túl pedig nem beszéltek, nem írtak, nem olvastak oroszul. Egyszerűen a legridegebben és legmerekvebben elzárkóztak ez elől a tőlük annyira idegen, gyűlölt és kissé talán le is nézett orosz

szellem és egyéniség elől, soha, semmiben, semmiféle közösséget nem vállalva vele.

Egészen más volt azonban a svéd kultúrához és a svéd nyelvhez való viszonyuk. Ez közvetítette feléjük évszázadokon át az európai művelődést, ez részesítette őket a kereszténységtől kezdve minden nagy szellemtörténeti vívmány áldásaiban, ez irányította katonai, politikai, gazdasági, társadalmi fejlődésüket, természetes tehát, hogy a finn kultúra kezdetei és alapvetései át-meg át vannak szöve svéd elemekkel. Ezek azonban szerves részeivé lettek a sajátos finn nemzeti kultúrának és jelentős mértékben járultak hozzá annak a szilárd, igazához hajthatatlan kitartással ragaszkodó finn nemzeti egyéniségnek kialakításához, mely a maga szellemi és erkölcsi fölényével mindig ki tudta védeni a roppant orosz túlerő támadásait. Nyilvánvaló, hogy a Kalevala hangjaitól 1835-ben szinte varázsütésre ébredő finn nemzeti öntudat sem helyezkedhetett a szigorú elutasítás álláspontjára e svéd kultúrával szemben, melynek olyan sokat köszönhetett. Másrészt azonban az erejére eszmélt s mind biztosabban önmagára találó finn nemzeti szellem természetes törekvése az volt, hogy a meglévő alapokon ezentúl maga építtesse tovább, minden külső befolyástól mentesen, minél egyénibbé s minél sajátosabbá a maga életét s a maga műveltségét. Mivel pedig a svéd kultúra nem volt idegen, mint az orosz, hogy végleg elutasíthatta, vagy el akarta volna utasítani — nem maradt más lehetőség, mint ismételten elhárítani immár szükségtelenné vált gyámkodását, és ismételten sikra szállani előbb csak a szellemi egyenrangúság, majd később a szellemi függetlenség és önállóság mellett is.

Ilyen értelműek voltak tehát az évtizedes nyelvi küzdelmek, melyek folyamán azonban mindig sikerült egységes megállapodásra jutni. Hogy az alsó fokú tanításnak az anyanyelven kell történnie, erre nézve politikusok és pedagógusok már régen megegyeztek. Ellenben a középső fokon a svédek igyekeztek megtartani egyeduralmukat, melyhez történelmi hagyományok fűzték, hisz kezdetben minden művelődési intézmény svéd nyelvű volt Finnországban. Végül 1883-ban oly értelmű megállapodás jött létre, hogy mindkét nyelv egyenlő rangú államnyelv, s minden művelt finn állampolgárnak beszélnie kell mindkettőt. Következésképp a főiskolák első idegen nyelve a „második államnyelv“ (finn nyelvű középiskolákban a svéd, svéd nyelvűekben a finn), ami egy modern nyelvi többletet jelent, a finnországi tanulóifjúság tehát még a hasonlóan több világnyelv tanítására utalt nemzetek ifjúságánál is hátrányosabb helyzetben van. — Mig az oktatás nyelvi kérdése alsó- és középfokon már régen rendeződött, az egyetemen máig sincs megnyugtató módon megoldva. A legutóbbi időkig folyó tárgyalásokat a torlódó külpolitikai események szakították félbe.

A finnországi középfokú oktatás az 1649-i szervezet keretei között fejlődött tovább 1843-ig, mikor új iskola-rendeletet adtak ki. Ez a következő iskola-fajokat különbözteti meg: 2 osztályú *alsó*-, 4 osztályú *felső alapvető iskola* (ez utóbbi a triviális iskola helyébe került), 3 osztályú *gimnázium*, finnül *lukio*, és végül *leányiskolák*. A törvényt az tette nagy jelentőségűvé, hogy — ha szerény mértékben is — helyet bizto-

síltott a finn nyelvnek a középiskola tantárgyai között. 1872-ben kapja a finn középiskola máig fennálló szervezetét, mely szerint az állami iskolák ilyen típusokra tagozódnak: 1) 8 osztályú, egyetemre vivő *klaszszikus liceumok* és *liceumok*, mely utóbbiak felső tagzata (VI.—VIII.) kettős: humanisztikus és reál-ágazatú; 2) 5 osztályú, u. n. *alapvető iskolák*, az 5 alsó liceumi osztály tantervének megfelelő anyaggal; 3) végül 5 ill. a 2 „alapvető iskolai” osztállyal együtt 7 osztályú leányiskolák. Az 5 osztályú „alapvető iskola” (ezt hívják a finnek „középiskolának”, nagyjából a mi polgárinkkal állítható párhuzamba, de szerencsésebb megoldású annál. Egyrészt mert 5 évfolyamú lévén, több művelődési anyagot nyújthat, másrészt mert a tanulmányait esetleg folytatni akaró diák az V. osztály végén minden fölvételi vagy különbözeti vizsga nélkül beíratkozhat a liceum VI. osztályába. Ilyen jellege miatt ezt az iskolatípust *csonka-liceumnak* is nevezik, az u. n. „teljes osztályú” *liceumokkal* szemben.

Állami iskolákon kívül a mult század 80-as, 90-es éveiben igen sok magán-intézet is létesült. Ezekben természetesen sokkal szabadabban érvényesülhetett a nemzeti szellem, mint az orosz ellenőrzés alatt álló állami iskolákban. Nemzetépítő és nemzet-megtartó működésén kívül azonban még egy nagy művelődés-történeti föladatot oldott meg ez iskola: megkezdte a leányifjúságnak a fiúkéval azonos fokú értelmi kiképzését. Az addig alapított fölsőbb leányiskolák (l. alább) ugyanis úgyszólván semmi elméleti képzést nem nyújtottak, s természetesen nem képesítettek egyetemi tanulmányokra sem. A vegyes (koedukációs) magániskolák voltak Finnországban az elsők, melyek a lányok kezébe a fiúkéval egyenlő értékű, egyetemre jogosító bizonyítványt adtak.

A közös nevelés rendszerét és hatását hazájában, Amerikában tanulmányozta két tanügyi férfiú, Broberg K. T. lelkes és dr. Sioninen Mikael a 80-as évek elején. Finnországba visszatérve lelkes hirdetőivé lettek a gondolatnak s újságcikkekben, vitairatokban, előadásokban fejtegették az elv pedagógiai jelentőségét és előnyeit. Az új elmélet gyorsan terjedt s szinte hónapok alatt meghódította az országot. Rendkívüli sikeréhez neveléstügyi meggondolásokon kívül gazdasági szempontok is jelentősen hozzájárultak, főleg kisebb vidéki városokban, hol a tanulók csekély száma miatt külön leány- és fiúközépiskolát nem lehetett volna fenntartani. Ettől eltekintve azonban tény, hogy a közös nevelés eszméje Finnországban egész a 20-as évekig igen nagy népszerűségnek örvendett. Az első finn nyelvű vegyes liceumot 1886-ban alapították Helsinkiben (svéd nyelvűt már három évvel előbb létesítettek), melynek mintájára aztán vidéken is egymásután keletkeztek az ilyen jellegű iskolák, úgy hogy máig ez a legelterjedtebb középiskolai típus Finnországban.

A felsőbbfokú leánynevelés tehát a vegyes liceumokkal kapcsolódik a fiúneveléshez és lesz vele párhuzamossá. Addig, különösebb jelentőséget sem állam, sem társadalom nem tulajdonítva neki, csak úgy, a véletlenre bízva, ötletszerűen fejlődött. Finnország első leányiskoláját II. Katalin cárnő alapította 1786-ban *Töcherschule* néven a kelet-finnországi Viipuriban. (Ez a terület már akkor Oroszországhoz tarto-

zott.) Mint neve is mutatja, az iskola német nyelvű volt. Később, mikor a tanítás nyelve svéd lett, *fruntimmersskola* (Fraunzimmerschule), finnül *rouvasväenkoulu* nevet kapott, melyet csak a XX. században változtattak *tyttökoulu*-ra, „lányiskolára”. 1844-ben jelent meg az első rendelet az állami leányiskolákra vonatkozólag. E szerint „a művelt szülők serdültebb lányai megtanítandók azon ismeretekre és kézügyességekre, melyek a gondos nőneveléshez tartoznak”. A tananyag kezdetben némi francia és német nyelvtanításból, kézimunkából, rajzból és énekből állott, később kiegészítették anyanyelvi nyelvtannal, helyesírással, természettudományi alapelemekkel, úgyhogy a 2 osztályú tanfolyam lassankint 4 osztályúvá bővült. 1865-ben nyílt meg az első svéd, 1869-ben az első finni nyelvű, államköltségen létesített leányiskola Helsinkiben. Ezek már nem csupán a „művelt szülők” leányait óhajtották nevelni, hanem megnyitották kapuikat minden társadalmi osztály tehetséges gyermekei előtt. 1881-ben u. n. *kiegészítő tanfolyamot* szerveztek (1886-ban átvette az állam) oly céllal, hogy a serdülő lányok általános műveltségét elmélyítse, s képesítést adjon a leányiskolákban való tanításra. Tananyaga (kötelező tárgy csak az anyanyelv, lélektan és neveléstan volt, a többi rokon szakok szerint csoportosítva, úgy hogy ki-ki a neki megfelelő tagozatot választhatta) is mutatja, hogy körülbelül a mai tanítóképzőnek felelt meg. Az 1906-ban kiküldött u. n. „nagy iskolabizottság” az 5 osztályt kiegészítette egy hatodikkal, és bevezette a háztartástant, továbbá a 6 osztályú iskolát egyenlő értékűvé tette a líceum alsó 5 osztályának megfelelő *alapvető iskolával* (1. főt) és megszervezte hozzá a 3 évfolyamú u. n. *kiegészítő osztályokat*, melyek elvégzése, épp úgy mint a líciumok VI.—VIII. osztályának elvégzése, egyetemi tanulmányokra jogosított. Megjegyzendő, hogy a vegyes iskolák e célt már 1886-ban (ill. 1883-ban) elérték.

A háború utáni években az immár önálló Finnország egy új iskolatípust is szervezett *yhtenäiskoulu* (talán *egységes* vagy *folytatólagos iskolának* lehetne fordítani) néven, részben a német Aufbauschule mintájára. Ez 6 osztályú, egyetemre vivő középiskola, mely a népiskola 1 osztályának tananyagára épül. Nyilvánvaló célja a falusi szegény tehetséges gyermekek továbbtanulásának megkönnyítése. Jelenleg 27 ilyen „folytatólagos” iskola van Finnországban, s működésük igen eredményesnek bizonyul.

Ami mármost magát az iskolázási rendet illeti, legalsó foktól az egyetemig következőképen alakul Finnországban. Legalsó fok az „*alsó népiskola*” (2 osztály), vagy az „*előkészítő iskola*” (3 osztály). Következő a „*felső népiskola*” (4 osztály), melynek II. osztályából át lehet menni a tulajdonképpen „*középiskola*” I. osztályába. E „*középiskola*” 5 évfolyama befejezett tanulmányi egységet alkot, végbizonyítványa pedig a 3 évfolyamú (VI.—VIII.) *líceumi* osztályokban való beiratkozásra jogosít. Természetesen vannak „*teljes* (8) *osztályú*” középiskolák is, csak ezeket hívják *líceumnak*, de ezek is mind kéttagozatúak, s az alsó tagozat (I.—V.) megfelel az 5 évfolyamú „*középiskolának*”. A lánylíceumok 9 osztályosak (6 osztályú „*középiskola*” + 3 „*kiegészítő osztály*”). Ezek szerint Finnországban az alsó- és középfokú iskolázás időtartama 11-15 év közt váltakozik.

E nagy időbeli ingadozás csökkentésére már a múlt század vége óta történtek kísérletek. Legutóbb 1938 őszén terjesztett a közoktatásügyi minisztérium egységesítést célzó törvényjavaslatot az iskolakormányzathoz véleményezésre. A javaslat azt indítványozza, hogy a középiskola mindenütt a népiskola 4 osztályára épüljön és egységesen 7 osztályú legyen. Az iskolakormányzat átiratában több okból nem tartja a javaslatot elfogadhatónak. A kötelező egységesítés több értékes, bevált iskolafajt szüntetne meg, a megrövidített tanulmányi idő pedig — elkerülhetetlenül gyöngébb előképzettség mellett — még nagyobb tömegeket vonzana az egyetemre, pedig így is a finnországi egyetemi hallgatók arányszáma a legnagyobb egész Európában. A kétségtelenül mutatókozó aránytalanságok megszüntetésére inkább azt javasolja, hogy a tulajdonképpeni középiskolai tagozatot (I.-V.) rövidítsék meg egy osztállyal, s az így nyert egy évet adják hozzá a felső, liceumi (VI.-VIII.) tagozathoz. Az iskolakormányzat ugyanis mind pedagógiai szempontból, mind az egyetemi oktatás színvonalának biztosítása szempontjából föltétlenül szükségesnek tartja, hogy a liceumi tagozat minden iskolafajnál azonosan 4 évfolyamú legyen. A nagy körültekintéssel és hozzáéréssel, rengeteg anyag és statisztikai adat alapján készült, szépen kidolgozott javaslat valószínűleg jelentős állomása lesz a finn középiskola fejlődésének.

A líceumok tananyaga körülbelül megfelel a mi középiskoláink tananyagának. Hittan, bölcelet, finn, svéd, latin, német, görög vagy francia, történet és társadalomtudomány, földrajz, természetrajz, természettan és végytan, mennyiségtan, szépírás, rajz és mintázás, testgyakorlás, egészségtan, ének szerepel a klasszikus líceum tantervében, a kétvonalú (bifurkációs) liceumban hiányzik a görög, viszont szerepel az orosz és angol nyelv, nemzetgazdaságtan és könyvvitel; a lánylíceumban nincsenek klasszikus nyelvek, sem orosz, a nemzetgazdaságtan helyét pedig a háztartástan foglalja el. Az összesített heti óraszám 30-32 közt váltakozik osztályok szerint.

A finn középiskolai tanulmányokat nem érettségi, hanem u. n. *egyetemi vizsga* fejezi be, mely zárthelyi írásbeli föladatokat megoldásban áll. A tételeket az egész országra nézve egységesen állapítja meg a közoktatásügyi minisztériumtól kiküldött egyetemi vizsgálóbizottság, s az egész országban ugyanazon napokon tartják meg az írásbeliket. Tárgyai: anyanyelv, második államnyelv, német, reáliák és matematika. Egy-egy tárgy kidolgozására 6 óra áll rendelkezésre. Az egyes eredményeket nem részletezve, hanem együttesen értékelik: *s laudatur*, *cum laude* és *approbatur* fokozattal jelzik. Akik e fokozat valamelyikét elérték, azaz jogot szereztek az egyetemi beiratkozásra, boldogan teszik fejükre hosszú iskolás évek megvalósult szép álmát: az arany lanttal ékesített fehér bársony diáksapkát.

A finn középiskola szervezete talán nem olyan tökéletes, mint a népiskoláé, többreüt tanítói és nevelői hivatása azonban sokkal nehezebb föladatokat megoldása elé is állítja, mint amaz. A legújabb pedagógiai elvek és eredmények állandó szemmeltartásával igyekszik eleget tenni a mind zsúfoltabb élet követelményeinek, első sorban pedig ki-

alakítani a finn ifjúságban azt a szilárd erkölcsiséget és emelkedett emberséget, mely egyedül lehet biztos és rendíthetetlen alapja egy nemzet életének.

Dr. Kispál Magdolna.

Gyermekek népvándorlása.

1939 szeptemberében, a hadüzenetet követő héten Anglia nagyvárosaiból és a veszélyeztetett ipari középcentrumokból vidékre szállították az ott élő gyermekek jó részét. Az ezt elrendelő intézkedés szűkszavú és hallgat az évekig tartó előkészületekről, a sokoldalú szervezésről, a a legkülönbözőbb társadalmi rétegek fegyelmezett együttműködéséről, az óriási munkáról, amit az 1.317.000 főnyi anya és gyermek tömeg áttelepítése jelentett. Legfőként pedig hallgat azokról a feladatokról, amelyek még megoldatlanul hátra vannak: a gyermeksereg további foglalkoztatásáról és a nevelés folytatólagosságának megőrzéséről, ami elsőrendű fontosságú, mint a háborús pszichózis egyik ellenszere. Már pedig ez a háborús kínok között született furcsa új világ, amelyben élünk, egyik napról a másikra, eddig még nem látott, soha még nem oldott feladatok elé állíthatja bármelyik nép nemzetgazdászait, politikusait, katonáit és velük egyidőben a nemzet nevelőit is. Azért úgy hisszük, nem lesz érdektelen az angol iskolai légoltalom megszervezésének és a hozzákapcsolódó nevelési feladatoknak ismertetése.

Az nem vitatható, hogy az idegek háborújában elsődleges fontosságú az egész nemzet lelki egyensúlyának megőrzése szempontjából az ifjúságnak mindenféle támadásoktól való megóvása és aránylag zavartalan továbbnevelése. Angliában erre 1937-ben jöttek rá először, amikor az Air Raid Precautions Act, a Légoltalmi Törvény felhatalmazta a a kormányt, hogy szükség esetén egyes vidékek iskolásgyermekait más-hová, csendesebb zónákba szállíthassa és ott továbbnevelésükről gondoskodjék. Azonban ezt a ráeszmélést még sokáig nem követte a tett. Amikor majd egy év elmúltával, 1938 szeptemberében a müncheni tárgyalások idején válságosra fordult a helyzet és sor került a gyermekek kiürítésének kipróbálására, kiderült, hogy egyedül a London County Council-nak, London város tanácsának, (mely egyúttal a legfőbb iskolai hatóság is az óriási város területén.) volt kezdetleges, alig-alig keresztülvihető terve az iskolások gyors menekítésére, viszont Birmingham, Liverpool, Sheffield és a többi ipari nagyváros százezres gyermektömegeiről nem gondoskodott senki. A válság akkor elmúlt, de a kijózanító hatás megmaradt és már 1938 novemberében megalakult Sir John Anderson főpecsétőr elnökelete alatt az illetékes bizottság. Ez mint a Közegészségügyi és a Nevelésügyi Minisztériumok közös alosztálya szerepelt, tagjai a nevelőegyesületek és a helyi hatóságok, valamint adminisztratív szakemberekből teltek ki, feladata pedig az egész kérdés megvizsgálása és javaslatlétel volt.

Elsősorban meg kellett állapítani, hogy mely területek alkalmasak a kiürített gyermekek befogadására, mely területek semlegesek és me-